

1981, der er refereret i U 1981,221 H. Dette gælder uanset, om pengeinstituttet på forhånd har gjort kunden opmærksom på, at man ved overtræk beregner sig en højere rente eller provision. Noget tilsvarende må formentlig antages at gælde for så vidt angår overtræk på kassekredit.

Den omstændighed at kunden trækker over på kontoen, vil normalt føre til, at pengeinstituttet meddeler kunden, at overtrækket bør ophøre. Hvis det imidlertid tolereres, at kunden overskrider kredittens maksimum, må overtrækket formentlig efter omstændighederne anses for stiltiende accepteret af pengeinstituttet.

Det er denne situation, som bestemmelsen i lovforslagets § 12 tager sigte på. Når det stiltiende accepterede overtræk har varet i 3 måneder, skal pengeinstituttet oplyse forbrugeren om størrelsen af renten eller andre omkostninger, der er forbundet med overtrækket.

Ifølge forslaget skal bestemmelsen imidlertid ikke kun finde anvendelse for så vidt angår pengeinstitutter. Efter forslaget finder bestemmelsen anvendelse på alle kreditaftaler med variabelt lånebeløb, som er omfattet af loven.

Bestemmelsen omfatter ikke det tilfælde, hvor kunden forud for trækket opnår kreditgiverens tilladelse til at overskride kredittens maksimum. Der er i denne situation i princippet tale om en bevilget midlertidig forhøjelse af kredittens maksimum, der ikke udløser nogen oplysningspligt for kreditgiver.

10. Tilsidesættelse af oplysningspligten

Direktivet indeholder ingen angivelse af, hvad virkningen skal være af, at kreditgiver undlader at oplyse forbrugeren om *de årlige omkostninger i procent*. Det er således overladt til national ret at træffe bestemmelse herom.

Justitsministeriet finder, at en eventuel tilsidesættelse af oplysningspligten som hovedregel alene bør sanktioneres civilretligt på samme måde, som det i dag sker efter kreditkøbslovens § 38.

På denne baggrund foreslås det i § 23, stk. 2, at kreditgiver, når oplysningen om de årlige omkostninger i procent i en *kreditaftale med fast lånebeløb* er for lavt angivet, ikke kan kræve højere kreditomkostninger, end hvad der svarer til den procent, der er angivet i kontrakten. Dette vil efter Justitsministeriets opfattelse i langt de fleste tilfælde være en tilstrækkelig motivation for kreditgiver til at opfylde oplysningspligten.

Med hensyn til pligten til efter § 10, stk. 1, nr. 3, at give oplysning om de årlige omkostninger i procent ved forskellige udnyttelser af en *kreditaftale med variabelt lånebeløb* gør der sig det forhold gældende, at

oplysningspligten ikke direkte er knyttet til den konkrete udnyttelse af kreditten, som senere finder sted, men alene angår visse typiske udnyttelser af kreditten. Spørgsmålet om, hvorvidt urigtige oplysninger om de årlige omkostninger i procent bør have indflydelse på køberens pligt til at betale kreditomkostninger, er derfor næppe egnet til at blive reguleret af en generel lovbestemmelse, men bør snarere løses ved konkret aftalefortolkning. Der henvises herved til bemærkningerne til § 23.

Herudover er der efter forslaget § 55, stk. 2, adgang til at pålægge bødestraf for grov eller oftere gentagen overtrædelse af § 9 og § 10.

11. Tilsyn med kreditgivere

11.1. Direktivets artikel 12 pålægger medlemsstaterne at gennemføre en ordning med administrativ kontrol med kreditgivere. Bestemmelsen opregner tre ordninger, som medlemsstaterne kan vælge imellem. Ordningerne kan kombineres. Afgørende er, at enhver kreditaftale eller ethvert tilbud om kredit er underlagt mindst én af de opregnede ordninger.

Efter den første ordning kræver kreditgivning og kreditformidling *administrativ tilladelse*. Såfremt de pågældende er omfattet af artikel 1 i direktiv 77/780/EØF om samordning af lovgivningen om adgang til at optage og udøve virksomhed som kreditinstitut, kan de undtages fra kravet om tilladelse, jf. direktivets artikel 12, stk. 2.

Efter den anden ordning skal kreditgivning og kreditformidling være underlagt *administrativ kontrol*.

Den tredje ordning pålægger medlemsstaterne at fremme oprettelsen af passende *institutioner, hvortil klager* vedrørende kreditaftaler eller kreditbetingelser kan rettes, og som kan give forbrugeren relevante oplysninger eller råd herom.

11.2. Der stilles ikke i dansk ret et generelt krav om tilladelse for at kunne yde eller formidle kredit. Kreditinstitutter, der er omfattet af direktiv 77/780/EØF, skal imidlertid have tilladelse til at drive virksomhed som kreditinstitut, dvs kreditinstitutter, der er omfattet af lov om banker og sparekasser m.v., lov om visse spare- og udlånsvirksomheder m.v., lov om visse kreditinstitutter og lov om realkreditinstitutter.

Dansk ret indeholder heller ikke nogen generel kontrolordning. Penge- og kreditinstitutter er dog undergivet tilsyn af *Finanstilsynet og Boligstyrelsen*.

Forbrugerombudsmanden har det administrative ansvar for markedsføringsloven og påser, at der i privat erhvervsvirksomhed ikke handles i strid med god markedsføringsskik. Endvidere henhører lov om betalingskort under denne institution. Forbrugerombudsmanden er således kompetent til at behandle